

Cu ocazia festivalului românesc de la Sacramento, unde au participat peste 2500 de românași, am avut plăcerea să mă reîntâlnesc cu o veche prietenă, Aura Imbarus, nominalizată la Premiile Pulitzer pentru cartea sa de debut, „Out of the Transylvania Night”.

Aura Imbarus, sibianca la origine, a parasit România în anul 1997, cand Zeita Fortuna i-a zâmbit și a ajutat-o să traga lozul cel norocos la Loteria Vizelor, ocazie cu care a poposit pe Pamântul Fagaduinei în cautarea El Dorado-ului!

În România a lucrat ca jurnalista pentru Radio Contact, Jurnalul National și Gallup Poll și are un PhD în Filologie cu distincția „Cum Laude” în timp ce în USA, a absolvit UCLA și are o carieră în învățământ unde predă ca și profesor la liceu și la colegiu.

Motto-ul după care Aura Imbarus își trăiește viața este simplu și inspirational: „Vreau să-mi trăiesc viața la maxim și să ajut și pe alții. Vreau să mă bucur de fiecare clipă din viața mea și să folosesc fiecare zi ca un nou potențial și o nouă oportunitate în viața mea”. Aura nu iese niciodată din casa fără zambetul ei sincer și molipsitor, pe care îl afișează non-stop, un smile permanent care transmite o stare de optimism și iradiază fericire. După festivalul românesc de la Sacramento, am avut plăcerea să stau la o sueta prietenească cu Aura, în urma căreia a rezultat acest interviu:

VV: Aura, spune-mi te rog de ce ai scris această carte, care a fost motivația și de ce ai ales acest titlu care este foarte „catchy” și captează atenția publicului cititor încă de la titlul de pe coperta?

AI: În primul și în primul rând, cartea a fost scrisă și dedicată mamei mele care a decedat în anul 2009, din cauza unui cancer la ficat. Titlul inițial a fost „Transylvania Night”, deoarece m-am născut în Transilvania, titlu caruia i s-a mai adăugat un cuvânt de către publisherul meu și așa s-a născut „Out of the Transylvania Night”.

In carte sunt scrise experientele mele prin care am trecut in timpul regimului comunist , experiente care m-au depresat foarte mult si mi-au marcat existenta. Dupa ce am castigat loteria vizelor in 1997, am reusit sa evadez din acea „noapte” a Transilvaniei, care parea sa nu se mai termine...insa, acum dupa 14 ani de America, ma reintorc intotdeauna cu drag in Transilvania, si mai ales in Sibiu.

VV: Am citit ca ai fost nominalizata la premiile Pulitzer. Spune-mi te rog cate ceva despre premiile Pulitzer in general si despre nominalizarea cartii tale in special.

AI: Joseph Pulitzer a fost de fapt un emigrant ungar, care a venit si s-a stabilit in Columbia, NY. Columbia University face aceste nominalizari, dupa care tot ei aleg castigatorii respectivi. Initial premiile Pulitzer se acordau doar pentru jurnalisti, dar acum s-au extins si in literatura si compozitii muzicale; eu am fost acceptata in cursa premiului Pulitzer, dar nu am fost selectata.

VV: A fi acceptata in cursa pentru aceasta prestigioasa distinctie, este in opinia mea o mare realizare. Cartea ta se gaseste pe rafturile celor mai prestigioase lanturi de librarii din USA, cum ar fi Borders si Barnes&Noble, dar si pe situl Amazon.com. Cei mai multi cititori sunt din randul americanilor sau din randul romanilor din America?

AI: Intr-adevar cartea se gaseste in Borders, Barnes&Noble si Amazon.com si cred ca americanii au fost mai interesati de cartea mea, datorita faptului ca americanii stiu si sunt curiosi de mitul Transilvania si Dracula, stiu de Nadia Comaneci, de Ilie Nastase, de Hagiapoi din gura in gura, zvonul despre cartea mea s-a transmis si romanilor din USA, mai ales datorita faptului ca personalitatea Nadiei Comneci a „endorsed” cartea mea.

VV: Care este relatia ta cu Nadia Comaneci? Am vazut ca pe coperta este acel „endorment” in care Nadia a scris:” Aura's courage shows the degree to which we are all willing to live lives centered on freedom, hope, and an authentic sense of self. Truly a love story! —Nadia Comaneci, Olympic Champion and Co-Founder of the Nadia Comaneci Children's Clinic in Bucharest „ (Curajul Aurei ne prezinta gradul în care suntem cu totii dispusi sa ducem o viata bazata pe libertate, speranta, si un sentiment autentic de sine). Cum ai reusit sa o faci pe Nadia sa iti dea aceast „endorment”, care este mai mult decat un vot de confidenta pentru cartea ta.

AI: In cartea mea sunt mai multe fragmente unde amintesc de numele Nadiei, de anul 1976 la

Montreal, unde a obținut un „perfect ten”. Nadia a fost idolul meu în copilărie și am încercat și eu să merg la gimnastică, dar faptul că eram prea înaltă și puțin cam în vârstă pentru gimnastică, m-a făcut să renunț și să mă orientez spre balet, dar Nadia a fost inspirația mea.

Nadia ține legătura cu Cristian Topescu și eu o cunosc pe soția sa, care lucrează pentru TVR, la secția germană. De asemenea Beatrice Ungar, care este cumnata lui Cristian Topescu, este editor șef la un ziar local din Sibiu, mi-a dat și ea un „endorsement”. Am luat legătura cu managerul Nadiei, și l-am rugat dacă poate să-i prezinte cartea Nadiei, iar răspunsul Nadiei a fost foarte prompt și pozitiv și că atare mi-a făcut această mare onoare că numele ei să fie pe coperta cărții mele împreună cu câteva cuvinte frumoase.

VV: Cartea ta se pare că are un succes destul de bun în USA...ai încercat să o lansezi și în România?

Ce proiecte de viitor ai?

AI: În România, am avut o lansare în mediul german în Sibiu, prin bunăvoința lui Beatrice Ungar, însă cartea nu a fost tradusă încă în limba română, dar sper că până la anul să se publice și în limba maternă.. Vis a vis de scris, mai am încă un contract cu același publisher care mi-a publicat „Out of the Transylvania Night” și pentru că multa lume m-a rugat să scriu sau să am seminări pe teme motivationale, de self-help și inspirație, m-am hotărât să scriu și o carte în domeniul motivational, despre cum ai putea să începi de la zero o viață nouă într-o țară străină, după care să te ridici și să renasci precum pasărea Phoenix, din propria cenușă.

VV: Cum ti se par romanii din USA și ce crezi că lipsește comunității române - care în opinia mea există, dar lipsește cu desăvârșire – să fie mai unită?

AI: Sunt foarte mulți români în America și chiar astăzi la festivalul românilor din Sacramento am aflat că ar fi peste un milion de români în State; chiar în Sacramento este o comunitate destul de mare, dat fiind faptul că sunt 18 biserici românești. În primul rând cred că am putea fi mult mai uniți în sensul că am putea să ne sprijinim unii pe alții, cum fac de fapt armenii, italienii sau evreii; cred că ar fi un pas înainte dacă nu ne-am mai uita la capra vecinului și dacă am putea să ne uităm la partea pozitivă a lucrurilor și să ne ajutăm, să ne tragem unii pe alții în businessurile pe care le-am putea face împreună. Eu cred că românii sunt foarte bine dotați din punct de vedere artistic și dacă ar avea și dorința de a se ajuta mai mult unii pe alții, atunci cred că am fi fost mult mai înaintați ca și cultura și ca poporul decât suntem acum. Din păcate cred că sunt foarte multe „bisericute”, și aici nu fac referire la cele religioase, ci la acele grupuri care sunt dispersate și separate, în loc să fim un grup foarte unit; numai așa ne-am putea ajuta unii pe alții mult mai bine. Însa această coeziune, această unire trebuie să vină din interior. Trebuie să încetăm să mai credem că vecinul nostru este „our enemy” sau competitorul nostru. Cred că

inca mai avem acea frica cu care am crescut in regimul comunist, cand tot timpul te uitai peste umar si iti era frica ca cineva te toarna la Securitate si probabil ca acel comunism ne-a facut sa ne manifestam ca atare...probabil va trece mult timp pana cand romanii se vor deschide cu totul si vor dezvolta acel spirit de intrajutorare.

VV: Cu ce te ocupi in prezent si unde locuiesti in California?

AI: Locuiesc de 14 ani in Los Angeles, dimineata predau filozofie, stiinte umaniste si literatura americana la un liceu , iar seara predau creative writing si composition la un colegiu. Incepand cu ora 10 pm, pana dupa miezul noptii, ma dedic scrisului.

VV:Draga Aura, multumesc mult, iti doresc multa bafta si sper sa ne revedem si cu ocazia altor manifestari romanesti organizate de comunitatea romaneasca din USA.

AI: Si tie iti urez mult succes cu cartea , „Romanas la San Francisco,” pe care stiu ca ai publicat-o si lansat-o in Romania, si de asemenea multa bafta si sa ne revedem cat mai curand!

O corespondenta de la Viorel Vintila, Sacramento, SUA